

ΞΑΝΑΝΤΑΜΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΝΗΜΕΣ

" Οι απόφοιτοι του έτους τάδε του Γυμνασίου τάδε καλούν σε συνάντηση με την ευκαιρία των είκοσι των εικοσιπέντε, των τριάντα χρόνων από την αποφοίτηση τους...

" τηλεφωνήματα, λίστες ονομάτων, πώς καθόμαστε στα θρανία, η κάθε μία να θυμηθεί το κκκκκ " ζευγος" της, ν' ανακαλύψουμε τα νέα επίθετα, αυτές που δεν ζούν στην ίδια πόλη, αυτές που ζούν στο εξωτερικό, και τέλος φτάνει η μεγάλη μέρα. Τι να φορέσω, να φαίνομαι αρκετά νέα που να προκαλέσω κάπως την γήλεια, αλλά όχι και τα ειρωνικά σχόλια, πώς να καμουφλάρω τα περιττά παχάκια, κι εκείνες τις άκαρδες ρυτίδες γύρω από τα μάτια, ακ κακά τα φέματα πώς είναι ρυτίδες της καρδιάς... δεν βαριέσαι, μήπως κι οι άλλες δεν έχουν τα ίδια ακριβώς χρόνια στην πλάτη, οι συμμαθήτριες...

Στη συνάντηση φιλιές, αγκαλιές, φωνές, όλα ξεχνούνται και οι ρυτίδες και τα περιττά κιλά και τα παιδιά και οι σύζυγοι, ένα μεγάλο άλμα κκκκκ δέκα είκοσι, τριάντα χρόνων και ξαφνικά πίσω σ' εκείνα τα χρόνια της ανεμελιάς και της αθωότητας, στα εύκολα γέλια και στα εύκολα κλάματα, στα πρώτα κτυποκαρδία και στα πρώτα δράματα... της καρδιάς...

- Θυμάστε τον καθηγητή της χημείας ^{τον χοντρό} που μάρς έκανε εκείνο το πείραμα και πέταχτηκε η Μαρία και του κάρφωσε το χαρτάκι στην πλάτη " εμει όνος" τι γέλια, κι ύστερα τι μωρία όλη η τάξη γιατί καμιά δεν ομολογούσε από αλληλεγγύη...

- Θυμάστε τον καθηγητή των αγγλικών με την μπάρα τέρση δά, που ανοίγαμε την κουρτίνα για να κτυπάει η σκιά του στον τοίχο και ν' απορεί γιατί γελάμε...

- Θυμάστε τον καθηγητή των μαθηματικών που όλες τον ερωτεύτηκαμε και του στέλλαμε ραβασάκια...

9-Θυμάστε... θυμάστε...

Η μνήμη, κκκκκκκκκ καπριτσιόζα, εκεί που θαρρούσαμε πως κκκκ άρχισε να μάρς εγκαταλείπει μαζί με τήν όραση, την φρεσκάδα και τα άλλα μοιράζα, να την, να κάνει βουτιές και να βγάει ολοφρεσα χρυσόφαρα από το μαθητικό παρελθόν... "ατην να μας παρασύρει σε φράσεις και μορφασμούς παιδικούς. Καλά που το κέντρο που διαλέξαμε είναι κάπως απόμερο, αλλοιώς ποσο κωμική παράσταση θα αποτελούσαμε για τους άλλους.. Αυτές οι φαινομενικά σοφάρες, μεσοκοπες κυρίες να μωρουδίζουν, και να φωνάζουν ο η μία την άλλη " κόρη" και " κοροβίδες" /...

Αυτά τα ξανανταμώματα δεν έχουν τίποτα το κοινό με τις συναντήσεις τις κκκ οικογενειακές, ούτε τις άλλες, τις φιλικές, μεταξύ ζευγαριών. Οι συναντήσεις των συμμαθητριών με κάποιο μεγικό τρόπο καταργούν το

να λευκώματα, γεμάτα με ρομαντικά στιχάκια και λόγια ^{μελοδραματισμού} ~~μετρού~~ ~~πληκτικη~~ ~~ηχητικη~~ ~~ακουστικη~~

Εάν ο Έλλην αρνηθεί την ποθητήν Ελλάδα
τοτε κι εγώ θα σ'αρνηθώ πιστή μου φιλενάδα

η

Δεν είναι τριαντίφυλλο, δεν είναι ανωρόνη
είναι λουλούδι του αγρού, το λέν, ΜΗΜΕΛΗΘΜΟΝΕΙ

Ασπρόμαυρες ^{οι} φωτογραφίες με πόδες ~~πληκτικη~~ συγκινητική προποικημένες,
, κούρμα άλλης εποχής, ντύσιμο άλλης εποχής, πρόσωπα φρέσκα, παιδικά, τελευταίος
χρόνος στα μαθητικά βραβία, για την κάθε μια ανοίγει ένας διαφορετικός δρόμος
, άραγε ποιος θάναι, που θα μας οδηγήσει... 4ημερά, δεκαπέντε, είκοσι, είκοσιπέντε χι
νια μετά, μετροφυλλώντας αυτά τ'α λευκώματα, κάνεις απολογισμούς... Άραγε ήταν
σωστός ο δρόμος, ήταν σωστό το μονοπάτι που πήρα εκείνη τη συγκεκριμένη στιγμή,
τή στιγμή τ'αναποφάσεων, για τής σπουδές, για το γάμο... για... για... η μήπως
σάν τον ποιητή λέει: Πήραμε τη ζωή μας. Αάθος. κι αλλάξαμε ζωή...

Η μαλαγχολία κρατάει πολύ λίγο, όσο ένα φτεροδύγισμα πουλιού. ¹/₁₁ τριγύρω είναι τ
χαρομένα αγαπημένα πρόσωπα των συμμαθητριών, ^{που} με όλες τις ρυτίδες, με όλες τις
γκρίζες τρίχες είναι τα πρόσωπα, οι καθρέφτες τής νεότητος μας...

Η ώρα περνά, κάθε τί έχει τοτέλος του, μας παρμένουν στο σπίτι οι υποχρεώ
σεις, τα παιδιά... τ'α... εγγόνια, οι σύζυγοι ... χωρίζουν και πάλι οι δρόμοι, τα μονο
πάτια, του χρόνου πάλι, ...θα ξαναβρεθούμε... Γεία σας...